

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: I. R., narozený „X“,
státní příslušnost Ukrajina,
bytem „X“,
zastoupený Marií Kurkovou, advokátkou,
sídlem Školní 784/10, 147 00 Praha 4,
proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu
cizinců,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2018, č. j. MV-18962-5/SO-2017,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím své právní zástupkyně domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2018, č. j. MV-18962-5/SO-2017, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 31. 10. 2016, č. j. OAM-2144-32/ZM-2015, jímž byla zamítnuta jeho žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty podle § 44a odst. 10 ve spojení s § 46e odst. 1 a § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť ve stanovené lhůtě nebyly žalobcem předloženy doklady za účelem ověření údajů uvedených v předmetné žádosti. Žalobce se v podané žalobě domáhal též přiznání náhrady nákladů řízení.

Žaloba

1. Žalobce v podané žalobě předně namítl, že za podstatnou vadu řízení považuje skutečnost, že se správní orgán I. stupně nezabýval jeho podáním ze dne 18. 8. 2015, kterým žalobce doložil cestovní doklad, smlouvu o smlouvě budoucí uzavřenou dne 19. 6. 2015 se zaměstnavatelem Leonea s. r. o. a číslo volného pracovního místa z Centrální evidence volných pracovních míst vhodných pro držitele zaměstnanecké karty. Žalobce tak předmetným podáním usiloval o prodloužení doby platnosti k povolení k dlouhodobému pobytu formou zaměstnanecké karty na volné pracovní místo u zaměstnavatele Leonea s. r. o. Povolení k zaměstnávání platné pro jmenovanou společnost přitom žalobce předložit nemohl. Aby mohl být zaměstnán u společnosti Leonea s. r. o. potřeboval od správního orgánu I. stupně potvrzení o splnění podmínek pro vydání zaměstnanecké karty. Toto mohl získat pouze v rámci daného správního řízení, což dal najevo právě podáním ze dne 18. 8. 2015. Podání nové žádosti o vydání zaměstnanecké karty by bylo dle žalobce neúčelným. Vzhledem k tomu, že se správní orgán I. stupně podáním žalobce ze dne 18. 8. 2015 věcně nezabýval, nevyzval ho ke zjištění, co žalobce tímto podáním zamýšlel, popř. neprovedl jeho výslech, bylo prvostupňové rozhodnutí dle žalobce zatíženo vadou řízení, což následně žalovaný přehlédl, a tím způsobil nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
2. Dále žalobce uvedl, že ke své žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu formou zaměstnanecké karty předložil všechny zákonem stanovené náležitosti, které neobsahovaly žádné vady. Aplikace § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců tak nebyla dle jeho názoru na místě. Zároveň upozornil, že doklad prokazující jeho příjem není zákonnou náležitostí předmetné žádosti, a proto žalobce neměl povinnost správnímu orgánu I. stupně součinnost poskytovat. K tomu žalobce poukázal na § 6 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Poté upozornil na § 50 odst. 2 správního řádu, s tím, že to byl správní orgán I. stupně, kdo měl opatřit podklady pro rozhodnutí ve věci. Nadto správní orgán I. stupně mohl za účelem zjištění stavu věci vždy provést výslech žalobce či jeho zaměstnavatele, a potřebné údaje – v daném případě plnění účelu pobytu – si tak ověřit samostatně. Zároveň však uvedl, že správní orgán I. stupně po dobu trvání fikce pobytu ve smyslu § 47 zákona o pobytu cizinců neměl ověřovat plnění účelu pobytu žalobce, neboť se takový postup vztahuje pouze na období posledního povoleného dlouhodobého pobytu (tj. ode dne 12. 3. 2014 do dne 11. 3. 2015). Ode dne 18. 8. 2015 navíc usiloval o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu formou Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zaměstnanecké karty u zaměstnavatele Leonea s. r. o. V Rokosovo družstvo byl pak žalobce dle svého tvrzení zaměstnán.

3. Na podporu svého názoru o nesprávnosti aplikace § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců poté žalobce poukázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 9. 11. 2016, č. j. 45 A 28/2015-38, přičemž dále konstatoval, že v případě nepředložení dokladů za účelem ověření údajů uvedených v žádosti, leží důkazní břemeno na straně správního orgánu (zásada materiální pravdy), a neuplatní se zde proto dispoziční zásada, jak žalovaný mylně uvedl v napadeném rozhodnutí.
4. Žalobce poté nesouhlasil ani s posouzením přiměřenosti správních rozhodnutí ve věci. Pouhé důvodné pochybnosti o jeho zaměstnání podle jeho názoru nemohly být přiměřeným důvodem k tomu, aby mu nebylo prodlouženo povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty, pokud ke své žádosti doložil všechny náležitosti a důkazní břemeno leželo na straně správního orgánu I. stupně. Nepřiměřenost je dle žalobce též patrná z pobytové historie žalobce, který na území České republiky pobývá od roku 2003. Ke dni rozhodnutí správního orgánu I. stupně u něj nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by mohly zabránit v prodloužení dlouhodobého pobytu. Délka pobytu žalobce na území je přitom nejlepším ukazatelem jeho integrace; zamítnutí žádosti zcela integrovanému cizinci by se mělo činit pouze ze závažných důvodů jako narušení veřejného pořádku, dlouhodobého neplnění účelu, předložení padělaných dokladů apod., nikoli jen proto, že se něco nepodařilo ověřit.

Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Současně zrekapituloval dosavadní průběh dané věci, včetně důvodů postupu správního orgánu I. stupně v předmětném řízení. Následně zmínil, že žalobce dne 18. 8. 2015 předložil správnímu orgánu I. stupně smlouvu o budoucí pracovní smlouvě uzavřenou s Leonea s. r. o., nicméně následně dne 9. 6. 2016 předložil správnímu orgánu I. stupně rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky pro hlavní město Prahu, kterým bylo povoleno žalobci zaměstnání pro Rokosovo družstvo, na dobu ode dne 6. 4. 2016 do dne 7. 2. 2017.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť účastníci řízení nesdělili do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoliv byli ve výzvě výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání udělují.
7. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady přitom vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty 30 dnů po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci zjištěny nebyly.

8. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Ze správního spisu postoupeného soudu žalovaným byly zjištěny tyto podstatné skutečnosti. Žalobce pobýval na území České republiky naposledy na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání s platností od 12. 3. 2014 do 11. 3. 2015. Dne 10. 2. 2015 podal žalobce správnímu orgánu I. stupně žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty na území České republiky, ve které uvedl v části požadované zaměstnání na území České republiky zaměstnavatele „KVO-GROUP družstvo“ a pracovní zaměření „pomocný dělník hlav. stavební práce“. Téhož dne správní orgán I. stupně žalobce vyzval podle § 45 odst. 2 správního řádu k odstranění vad podané žádosti, a to k předložení cestovního dokladu, doložení dokladu o zajištění ubytování po dobu pobytu na území a rozhodnutí o prodloužení povolení k zaměstnání. Současně byla žalobci poskytnuta lhůta 60 dnů k odstranění nadepsaných vad, přičemž byl též poučen o možných následcích pro případ, že dané výzvě nevyhoví. Zároveň bylo předmětné řízení přerušeno podle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu. Nadepsanou výzvu, jakož i usnesení o přerušení řízení, si dne 10. 2. 2015 osobně převzala zmocněná zástupkyně žalobce.
10. Na základě shora popsané výzvy žalobce dne 26. 3. 2015 doložil správnímu orgánu I. stupně rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky pro hlavní město Prahu ze dne 9. 3. 2015, kterým mu bylo povoleno zaměstnání pro KVO-GROUP družstvo na druh práce: dělníci v oblasti výstavby budov. Dne 13. 4. 2015 poté žalobce doložil také doklad o zajištění ubytování.
11. Dne 28. 4. 2015 správní orgán I. stupně požádal Policii České republiky o prověření informací stran místa pobytu žalobce a jeho zaměstnání u KVO-GROUP družstvo. Stejně tak byl učiněn dotaz u Pražské správy sociálního zabezpečení, zdali je za žalobce ze strany výše jmenovaného družstva řádně odváděno pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti.
12. Následně dne 15. 5. 2015 Policie České republiky správní orgán I. stupně informovala, že prověření místa pobytu žalobce bylo učiněno s pozitivním výsledkem, avšak co se týče KVO-GROUP družstvo, pak se na udané adrese nacházel toliko na vstupních dveřích kanceláře štítek s názvem družstva, bez dalších informací. Dále zde byla umístěna poštovní schránka s ručně psaným štítkem, kde bylo uvedeno několik dalších společností. Kancelář byla uzamčena, přičemž obyvatelé domu nikoho z osob provozujících tuto kancelář neznali. Na uvedené adrese přitom bylo ze strany Policie České republiky provedeno již více pobytových kontrol osob či společností, nicméně se v dané kanceláři nikdy nepodařilo zastihnout jakoukoliv osobu. Ze sdělení Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 3. 6. 2015 poté plyne, že KVO-GROUP družstvo je plátcem pojistného, ale nepodává přehledy. Uvedené družstvo též neodvedlo žádné pojistné.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

13. Správní orgán I. stupně pak vydal dne 3. 7. 2015 výzvu (doručenou zmocněné zástupkyni žalobce dne 20. 7. 2015) k poskytnutí potřebné součinnosti, přičemž požadoval předložení dokladů prokazujících příjem plynoucí z úkolů vyplývajících z předmětu činnosti družstva vykonávaného na základě předloženého rozhodnutí o povolení k zaměstnání, či členství v daném družstvu. K doložení potřebných náležitostí byla žalobci stanovena lhůta 7 dnů ode dne doručení žádosti.
14. Dne 18. 8. 2015 žalobce osobně předložil správnímu orgánu I. stupně cestovní doklad, dále smlouvu o budoucí pracovní smlouvě ze dne 19. 6. 2015 se zaměstnavatelem Leonea s. r. o., náhled požadavku volného místa z Integrovaného portálu MPSV s číslem volného místa pro zaměstnavatele Leonea s. r. o., potvrzení o zajištění ubytování a žádost o překvalifikování podané žádosti, ve které se konkrétně uvádí: „*prosím o překvalifikování podané žádosti č. j. OAM-2144/ZM 2015 na zaměstnaneckou kartu*“.
15. Ve správním spisu je dále založeno sdělení Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 8. 7. 2015, z něhož se podává, že KVO-GROUP družstvo má 24 zaměstnanců s otevřeným pojistným vztahem, avšak žalobce v tomto seznamu uveden nebyl. Stejně tak žalobce nebyl uveden ani v seznamu pojištěnců uvedeného družstva, dle sdělení Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 13. 4. 2015.
16. Dne 19. 1. 2016 se k výzvě správního orgánu I. stupně zmocněná zástupkyně žalobce seznámila s obsahem správního spisu. Poté dne 9. 6. 2016 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky pro hlavní město Prahu ze dne 3. 3. 2016, jímž bylo žalobci vydáno povolení k zaměstnání u zaměstnavatele Rokosovo družstvo.
17. Na to dne 20. 6. 2016 správní orgán I. stupně požádal Policii České republiky o prověření informací týkajících se Rokosovo družstvo. Policie České republiky přípisem ze dne 1. 7. 2016 správní orgán I. stupně informovala, že u vedlejšího vchodu do budovy na udané adrese byly umístěny poštovní schránky a na dveřích několik tabulek s označením společností. Rokosovo družstvo bylo označeno na poštovní schránce, bez dalších informací. Dveře byly uzamčeny. Pobytová kontrola zde byla provedena ve třech případech, avšak vždy bez dalších zjištění.
18. Správní orgán I. stupně tak vydal dne 25. 7. 2016 výzvu (doručenou žalobci dne 9. 8. 2016) k poskytnutí potřebné součinnosti, přičemž požadoval předložení dokladů prokazujících příjem plynoucí z úkolů vyplývajících z předmětu činnosti družstva vykonávaného na základě předloženého rozhodnutí o povolení k zaměstnání, či členství v Rokosovo družstvo. K doložení potřebných náležitostí byla žalobci stanovena lhůta 5 dnů ode dne doručení žádosti. Současně správní orgán I. stupně v dané souvislosti požádal o součinnost i Pražskou správu sociálního zabezpečení.
19. Ze sdělení Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 9. 8. 2016 je pak zřejmé, že žalobce nebyl a není veden jako zaměstnanec Rokosovo družstvo. Žalobce dne 15. 8. 2016 požádal o prodloužení lhůty o 15 dnů ve vztahu k poslední uvedené výzvě z důvodu dovolené účetního, aby mohl předat správnímu orgánu I. stupně výplatní pásky.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

20. Dne 16. 9. 2016 poté byla žalobci doručena výzva k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí. Zmocněná zástupkyně žalobce se následně dne 22. 9. 2016 seznámila s obsahem spisové dokumentace ve věci.
21. Správní orgán I. stupně pak dne 31. 10. 2016 vydal již shora rekapitulované rozhodnutí ve věci. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 28. 11. 2016 blanketní odvolání, přičemž byl dne 17. 1. 2017 vyzván, aby toto podání doplnil, k čemuž mu byla stanovena lhůta 5 dnů. Dne 11. 10. 2017 bylo žalovanému doručeno toliko rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky pro hlavní město Prahu ze dne 4. 4. 2017, jímž bylo žalobci vydáno povolení k zaměstnání u zaměstnavatele Rokosovo družstvo. Žalovaný ve věci rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím dne 4. 4. 2018 tak, jak už bylo dříve popsáno.
22. Podle § 42g odst. 2 zákona o pobytu cizinců žádost o vydání zaměstnanecké karty je oprávněn podat cizinec, pokud a) je účelem jeho pobytu na území zaměstnání na jedné z pracovních pozic uvedených v centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty, b) uzavřel pracovní smlouvu, dohodu o pracovní činnosti nebo smlouvu o smlouvě budoucí, v níž se strany zavazují v ujednané lhůtě uzavřít pracovní smlouvu nebo dohodu o pracovní činnosti obsahující ustanovení, ze kterého vyplývá, že bez ohledu na rozsah práce měsíční mzda, plat nebo odměna cizince nebude nižší než základní sazba měsíční minimální mzdy; týdenní pracovní doba v každém základním pracovněprávním vztahu musí činit nejméně 15 hodin a c) má odbornou způsobilost pro výkon požadovaného zaměstnání a tato podmínka vyplývá z charakteru zaměstnání nebo ji stanoví mezinárodní smlouva.
23. Podle § 42g odst. 3 zákona o pobytu cizinců žádost o vydání zaměstnanecké karty je dále oprávněn podat cizinec, kterému bylo vydáno na danou pracovní pozici povolení k zaměstnání, je-li podle zákona o zaměstnanosti vyžadováno, a cizinec splňuje podmínku uvedenou v odstavci 2 písm. b). Cizinec, který v postavení společníka, člena statutárního orgánu nebo jiného orgánu obchodní společnosti anebo v postavení člena družstva nebo člena statutárního orgánu nebo jiného orgánu družstva plní pro tuto právnickou osobu úkoly vyplývající z předmětu její činnosti, je oprávněn podat žádost o vydání zaměstnanecké karty, bylo-li mu vydáno povolení k zaměstnání.
24. Podle § 44a odst. 9 zákona o pobytu cizinců platnost zaměstnanecké karty lze při splnění podmínek uvedených v § 42g odst. 2 písm. b) a c), § 42g odst. 3 nebo 4 opakovaně prodloužit na dobu, na kterou byla uzavřena pracovní smlouva nebo dohoda o pracovní činnosti, vždy však nejdéle na dobu 2 let; v případě cizince, kterému byla vydána zaměstnanecká karta podle § 42g odst. 3, se platnost zaměstnanecké karty prodlouží na dobu odpovídající době uvedené v rozhodnutí o prodloužení povolení k zaměstnání. Žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty se podává ministerstvu. K žádosti je cizinec povinen předložit a) náležitosti podle § 31 odst. 1 písm. a) a d), b) pracovní smlouvu nebo dohodu o pracovní činnosti splňující podmínky uvedené v § 42g odst. 2 písm. b) na dobu, na kterou žádá o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty, c) rozhodnutí o prodloužení povolení k zaměstnání, jde-li o cizince, kterému byla vydána zaměstnanecká karta podle § 42g odst. 3, d) doklady k prokázání odborné způsobilosti pro výkon požadovaného zaměstnání podle § 42g odst. 2 písm. c), jde-li o cizince, kterému byla vydána zaměstnanecká karta podle § 42g odst. 2, pokud doklad, kterým cizinec prokázal ministerstvu svoji odbornou způsobilost při vydání zaměstnanecké karty, pozbyl platnosti, e) na požádání náležitosti podle § 31 odst. 4 a f) fotografie v případě změny podoby.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

25. Podle § 44a odst. 10 zákona o pobytu cizinců ministerstvo platnost zaměstnanecké karty neprodlouží, nesplňuje-li cizinec podmínky uvedené v § 42g odst. 2 písm. b) a c), § 42g odst. 3 nebo 4 anebo je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 46e), a dále, jestliže Úřad práce České republiky – krajská pobočka nebo pobočka pro hlavní město Prahu vydal závazné stanovisko, že další zaměstnávání cizince nelze vzhledem k situaci na trhu práce povolit.
26. Podle § 46 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1 písm. a) až e), § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1 a 2, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Podle § 46 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců pro zaměstnaneckou kartu platí obdobně § 55 odst. 1, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydá z důvodů uvedených v § 56, s výjimkou důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. f). Dle § 46e odst. 1 téhož zákona Ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37.
27. Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
28. Podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit.
29. Podle § 50 odst. 2 správního řádu podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán. Jestliže to nemůže ohrozit účel řízení, může na požádání účastníka správní orgán připustit, aby za něj podklady pro vydání rozhodnutí opatřil tento účastník. Nestanoví-li zvláštní zákon jinak, jsou účastníci povinni při opatrování podkladů pro vydání rozhodnutí poskytovat správnímu orgánu veškerou potřebnou součinnost.
30. Zdejší soud ve vztahu k povaze řízení o žádosti žalobce předně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2019, č. j. 8 Azs 249/2018-57, podle kterého „*stálá judikatura Nejvyššího správního soudu se vyvinula v obecný závěr, že v řízení o žádosti leží primární povinnost jednat aktivně na žadateli, nikoliv na správním orgánu, a to i ve vztahu k pobytovým věcem cizinců (srov. rozsudek ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015-38, ze dne 4. 11. 2015, č. j. 3 Azs 162/2015-43, ze dne 3. 3. 2016, č. j. 10 Azs 95/2015-36, ze dne 29. 8. 2016, č. j. 7 Azs 99/2016-36, nebo ze dne 15. 11. 2017, č. j. 8 Azs 111/2017-36).*“ V rozsudku ze dne 13. 9. 2019, č. j. 1 Azs 278/2019-25, pak Nejvyšší správní soud uvedl, že „*je v zájmu žadatele o pobytové oprávnění, resp. o prodloužení jeho platnosti, aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny podklady potřebné ke kladnému vyřízení jeho žádosti. Pokud tak žadatel neučinil, nelze považovat za pochybení správních orgánů, že v důsledku jeho nečinnosti rozhodly v jeho neprospěch, neboť musely vycházet z podkladů, které měly k dispozici (...).*“

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

31. Nelze proto přisvědčit tvrzením žalobce, podle kterých v daném řízení (s ohledem na jeho povahu) nebylo jeho povinností poskytnout správnímu orgánu I. stupně součinnost při opatřování podkladů pro vydání rozhodnutí, resp. že žalobce mohl ignorovat výzvu k poskytnutí součinnosti, a pokud v důsledku toho bylo rozhodnuto v jeho neprospěch, šlo o pochybení správních orgánů. Byl to totiž právě žalobce jakožto žadatel, který měl povinnost předložit správnímu orgánu I. stupně spolu se svou žádostí i všechny její náležitosti. Vznikly-li pak správnímu orgánu I. stupně (důvodné) pochybnosti o věrohodnosti uvedených údajů, bylo zcela v souladu se zásadami dobré správy to, že se na žalobce obrátil s výzvou k poskytnutí součinnosti. Podání formálně bezvadné žádosti, včetně jejích náležitostí, totiž nutně neznamená, že této žádosti bude vyhověno. V daném případě správnímu orgánu I. stupně s ohledem na sdělení Policie České republiky a Pražské správy sociálního zabezpečení tak, jak tato byla již výše rekapitulována, vznikla důvodná pochybnost o správnosti tvrzení o postupné činnosti žalobce pro daná družstva – tj. nejprve KVO-GROUP družstvo a poté Rokosovo družstvo.
32. V postupně vydaných výzvách ve vztahu ke shora jmenovaným družstvům k poskytnutí součinnosti (ze dne 3. 7. 2015 a ze dne 25. 7. 2016) přitom bylo obsaženo i naprosto srozumitelné poučení o tom, jaké negativní následky (tj. zamítnutí žádosti) může pro žalobce mít nevyhovění těmto výzvám. Uvedeno zde bylo také to, že požadované předložení specifikovaných dokladů je nezbytné k ověření výkonu činnosti žalobce pro konkrétní družstvo na základě předloženého rozhodnutí Úřadu práce a k celkovému posouzení jeho žádosti, z čehož je dle názoru soudu naprosto zřejmé, za jakým účelem byly dané výzvy vydány. Povinnost výzvu k poskytnutí součinnosti podrobněji odůvodňovat současně správnímu orgánu I. stupně ze zákona nevyplývala.
33. Na tomto místě pak soud připomíná rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2014, č. j. 4 As 165/2013-50, v němž bylo konstatováno, že „[z]ákon o pobytu cizinců stojí na premise, že cizinec, který získal povolení k pobytu na území České republiky k určitému účelu, má povolení k příslušnému a jím deklarovanému účelu náležitě využívat. V opačném případě totiž cizinec neplní jím deklarovaný účel; pokud by taková skutečnost byla zřejmá již při podání žádosti o udělení povolení k pobytu, nebylo by cizinci příslušné povolení vydáno. Nejvyšší správní soud proto považuje závěr žalovaného o tom, že pokud cizinec nenaplňuje na území České republiky účel, pro který mu bylo uděleno povolení k pobytu, je na místě mu toto povolení k pobytu na území České republiky neprodloužit, za správný.“ Možno upozornit i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81, ve kterém bylo vysloveno, že „[z]ákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány.“ Správní orgán I. stupně se tedy za daného stavu věci v rámci řízení o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání formou zaměstnanecké karty zcela legitimně zabýval otázkou, zda žalobce vykonává jím tvrzenou činnost pro dříve uvedená družstva.
34. Na zákonnosti tohoto postupu přitom nemůže nic změnit ani blíže nespecifikovaný odkaz žalobce na § 47 zákona o pobytu cizinců s tím, že správní orgán I. stupně neměl po dobu trvání fikce pobytu ve smyslu uvedeného ustanovení ověřovat plnění účelu pobytu žalobce. Dle odst. 2 nadepsaného ustanovení totiž platí, že pokud doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů uplyne před rozhodnutím žádosti o povolení dlouhodobého pobytu, ačkoliv žádost byla podána ve lhůtě podle odst. 1, považuje se vízum za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti. Argumentaci žalobce je tak v této části Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

třeba odmítnout i s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2019, č. j. 6 Azs 11/2019-36, podle něhož „[v] případě posuzování otázky, zda cizinec „neplní“ účel pobytu je dále rozhodné i období v průběhu řízení o žádosti o prodloužení povolení k pobytu, neboť z § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců účinného v době podání žádosti (nyní § 47 odst. 4), vyplývá, že při včasné podání žádosti je povolení k pobytu považováno nadále za platné.“ Dokládá-li tedy žalobce pro období nastalé fikce svého pobytu povolení k zaměstnání od úřadu práce, a to nejprve pro KVO-GROUP družstvo a poté pro Rokosovo družstvo (tj. tvrzenou zaměstnaneckou činnost vykonával v souladu se zákonem), bylo v kontextu již výše uvedených závěrů plně v jeho zájmu se správním orgánem I. stupně na odstranění vzniklých pochybností spolupracovat. Pokud tak neučinil, nelze považovat za pochybení správních orgánů, že v důsledku jeho nečinnosti rozhodly v jeho neprospěch, neboť musely vycházet z podkladů, které měly k dispozici. K tomu je možno poukázat i na závěr Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2017, č. j. 6 Azs 302/2017-27, že „[z]ároveň je podstatné, že řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je řízením na žádost, v němž je účastník řízení povinen tvrdit správnímu orgánu všechny skutečnosti významné pro rozhodnutí ve věci.“

35. V daném kontextu je také třeba připomenout, že povolení k zaměstnání je nepřenosné a vztahuje se pouze na druh práce, místo výkonu práce a zaměstnavatele v něm uvedené, a tudíž právě k žalobcem doloženým povolením, tj. ve vztahu k určitým zaměstnavatelům, směřovaly v souladu se zákonem výzvy k poskytnutí potřebné součinnosti.
36. Jestliže žalobce dále namítl, že v případě vzniku pochybností o věrohodnosti údajů uvedených v předmětné žádosti a jejích náležitostech správní orgán I. stupně (zřejmě pouze) mohl za účelem zjištění stavu věci provést výslech žalobce nebo jeho zaměstnavatele, pak je třeba s odkazem na již dříve zmíněné závěry konstatovat, že v případě vzniku důvodných pochybností o věrohodnosti údajů uvedených v žádosti a jejích náležitostech se správní orgán I. stupně mohl plně v souladu se zákonem obrátit na žalobce jako žadatele právě prostřednictvím výzvy k poskytnutí součinnosti tak, jak bylo ve věci učiněno. Ostatně, správní řízení je svou povahou řízením písemným. Byť nelze vyloučit ani konání ústního jednání či provedení výslechů jednotlivých osob, pokud to může lépe přispět k vyjasnění sporných otázek a identifikaci vhodných důkazních prostředků, je však především na účastníkovi řízení v řízení o jeho žádosti (zde žalobci), aby takový postup výslovně navrhl, a posléze na žalovaném, aby posoudil jeho potřebnost. V daném ohledu nicméně žalobce v průběhu správního řízení zůstal zcela pasivní.
37. Závěry uvedené žalobcem v žalobní argumentaci pak nevyplývají ani z jím odkazovaného rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 9. 11. 2016, č. j. 45 A 28/2015-38, z jehož právní věty plyne, že „[u]stanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, obsahuje tři alternativní důvody pro zamítnutí pobytové žádosti cizince. Třetí alternativa spočívající v tom, že se nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti cizince, představuje odchylku od obecně platné zásady materiální pravdy a zakotvuje důkazní břemeno žadatele vztahující se k údajům uváděným v jeho žádosti. Tato alternativa se přitom může uplatnit jen, nenastal-li důvod pro zamítnutí žádosti podle předchozích dvou alternativ (cizinec se dostavil k výsledku a předložil požadované doklady). Při zkoumání, zda se naplnila některá z prvních dvou alternativ pro zamítnutí žádosti, se však uplatní zásada materiální pravdy a žadatele důkazní břemeno netíží. Tento rozsudek totiž najisto nelze interpretovat tak, že v případě, kdy žadatel ve stanovené lhůtě nepředložil doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti, je snad povinností správních orgánů prokazovat všechny pro Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vyhovění žádosti potřebné skutečnosti, které má v žádosti a jejich náležitostech uvádět a dokládat právě žadatel (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 2. 2021, č. j. 15 A 206/2018-35).

38. Soud proto napadený postup a závěr správního orgánu I. stupně, který byl v jeho rozhodnutí též podrobně odůvodněn, shledal souladným se zákonem, přičemž tento spočíval ve vydání výzvy k poskytnutí součinnosti a posléze v důsledku pasivity žalobce i vyvození důsledku, kterým bylo zamítnutí jeho žádosti podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Ani přes snahu správního orgánu I. stupně se totiž kvůli neposkytnuté součinnosti ze strany žalobce, který nepředložil požadované doklady, nepodařilo ověřit jeho tvrzení o pracovní činnosti (resp. příjmech z této pracovní činnosti) v družstvu uvedeném v žádosti a posléze i v povolení k zaměstnání od úřadu práce. Žalovaný tak k blanketnímu odvolání žalobce tento postup po právu potvrdil v žalobou napadeném rozhodnutí.
39. S ohledem na shora popsané se pak jeví jako zcela nelogické tvrzení žalobce, že se správní orgán I. stupně nezabýval jeho podáním ze dne 18. 8. 2015, které mělo dle žalobce směřovat k jeho dalšímu zaměstnání. Předně je v této souvislosti nutno připomenout, že žalobce dne 10. 2. 2015 podal správnímu orgánu I. stupně žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty na území České republiky, ve které uvedl zaměstnavatele KVO-GROUP družstvo. Dne 26. 3. 2015 pak doložil správnímu orgánu I. stupně rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky pro hlavní město Prahu ze dne 9. 3. 2015, kterým mu bylo povoleno zaměstnání právě pro KVO-GROUP družstvo, přičemž se tedy správní orgán I. stupně zcela logicky zabýval výkonem zaměstnání žalobce u tohoto zaměstnavatele. K tomu je případným zdůraznit, že zaměstnanecká karta (popř. i její prodloužení) se obecně vydává cizinci za účelem výkonu konkrétního zaměstnání u konkrétního zaměstnavatele. Nejde tedy o povolení pobytu za účelem získání budoucího zaměstnání bez bližšího určení (srov. rozsudky Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 3. 6. 2019, č. j. 42 A 14/2019, nebo ze dne 28. 4. 2021, č. j. 15 A 31/2018-30). Dne 18. 8. 2015 (tj. po výzvě správního orgánu I. stupně k odstranění vad podané žádosti ze dne 10. 2. 2015 a výzvě k poskytnutí potřebné součinnosti ze dne 3. 7. 2015) žalobce správnímu orgánu I. stupně předložil cestovní doklad, smlouvu o budoucí pracovní smlouvě ze dne 19. 6. 2015 se zaměstnavatelem Leonea s. r. o., náhled požadavku volného místa z Integrovaného portálu MPSV s číslem volného místa pro zaměstnavatele Leonea s. r. o., potvrzení o zajištění ubytování a žádost o překvalifikování podané žádosti, v níž se konkrétně uvádí: *„prosím o překvalifikování podané žádosti č. j. OAM-2144/ZM 2015 na zaměstnaneckou kartu“*. V tomto kontextu, resp. značně neurčitěho podání o překvalifikování podané žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty *„na zaměstnaneckou kartu“*, soud pro úplnost odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2013, č. j. 4 As 141/2013-28, v němž bylo uvedeno, že *„[p]ovinnost správního orgánu hodnotit podání podle jeho obsahu však rozhodně neznamená, že by správní orgán měl oprávnění nebo dokonce povinnost bez dalšího podsouvat účastníkovi řízení tvrzení, námitky, návrhy nebo argumenty, které jeho podání vůbec neobsahuje. Správní orgán není oprávněn domýšlet, co účastník asi chtěl nebo mohl chtít učinit. Právě naopak, účastník řízení musí ve svém podání co nejjednoznačněji vyjádřit, čeho se domáhá“*. Zcela podstatným však v daném ohledu bylo to, že žalobce správnímu orgánu I. stupně následně dne 9. 6. 2016 doložil (nové) povolení k zaměstnání vydané Úřadem práce České republiky - krajskou pobočkou

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pro hlavní město Prahu dne 3. 3. 2016 pro zaměstnavatele Rokosovo družstvo, a tudíž se správní orgán I. stupně v kontextu učiněné žádosti dále zcela důvodně zabýval toliko pracovní činností žalobce pro tohoto (aktuálního) zaměstnavatele. Soudu tedy není vůbec zřejmé, jakým způsobem by mohlo tvrzené opomenutí podání žalobce ze dne 18. 8. 2015 způsobovat ve věci podstatnou vadu řízení, když sám žalobce svými úkony dal v průběhu vedeného řízení (tj. před vydáním prvostupňového rozhodnutí) jednoznačně najevo, že má ode dne 3. 3. 2016 (s právní mocí dne 6. 4. 2016) vydáno povolení k zaměstnání pro zaměstnavatele Rokosovo družstvo. Ostatně, ve vztahu k tomuto družstvu chtěl žalobce dne 15. 8. 2016 též prodloužit lhůtu k doložení výplatních pásek. Správní orgán I. stupně se tak zabýval skutečným obsahem žádosti žalobce, jakož i obsahem přiložených a pro věc relevantních listin vztahujících se k předmětné žádosti.

40. Z rozhodnutí žalovaného, resp. z rekapitulace správního spisu, která byla v rámci napadeného rozhodnutí provedena, je pak seznatelné, že žalovaný si byl podání ze dne 18. 8. 2015 plně vědom, avšak ani ten neměl jakéhokoliv důvodu se blíže k tomuto, za vyvstálé a shora popsané situace (navíc toliko k blanketnímu odvolání žalobce), vyjadřovat – tj. hodnotit tuto již zjevně irelevantní okolnost. Rozhodnutí žalovaného tak v této souvislosti nelze hodnotit jako nepřezkoumatelné. Z hlediska přezkoumatelnosti lze totiž v řešeném případě jednoznačně vysledovat úsudek žalovaného, který v napadeném rozhodnutí přezkoumatelným způsobem zdůvodnil, jakým způsobem, z jakých důvodů a na základě jakých konkrétních ustanovení zákona daný případ řešil. Stejně tak je možné hodnotit i odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně. K tomu je vhodné pro úplnost připomenout, že správní řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 As 51/2006-65). Jako jeden celek jsou tak vnímána všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016-29).
41. Žalobce dále značně nekonkrétním způsobem namítl, že se správní orgány dostatečně nezabývaly přiměřeností dopadů jejich rozhodnutí do jeho soukromého života (§ 174a zákona o pobytu cizinců). Nepřiměřenost učiněných rozhodnutí je přitom dle názoru žalobce patrná zejména z jeho pobytové historie, neboť na území České republiky pobývá bez problémů od roku 2003 a je tedy integrován.
42. K tomu soud předně uvádí, že žalovaný i správní orgán I. stupně se touto otázkou explicitně zabývali, vyšli přitom z Cizineckého informačního systému, jakož i z obsahu žalobcem podané žádosti, přičemž nezjistili, že by v případě žalobce existovaly takové okolnosti, na základě kterých by zamítnutí žádosti mohlo být z hlediska dopadů do jeho soukromého a rodinného života nepřiměřené. Žalobce přitom v průběhu správního řízení ve věci neuváděl žádná konkrétní tvrzení, na základě kterých by bylo možné dojít k opačnému závěru. V žalobě se poté omezil toliko na obecný argument týkající se délky svého pobytu na území České republiky. Na tomto místě je pak třeba znovu připomenout, že v posuzované věci se jednalo o řízení zahájené na žádost žalobce, a v takovém případě tudíž nelze po správních orgánech požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy vyhledávaly všechny relevantní důkazy, které by případně prokazovaly skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce, a to i pokud se jedná o nepřiměřenost tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života, jestliže sám žalobce takové skutečnosti ani neoznačí. Bylo tedy na žalobci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, že v jeho případě by nevyhovění žádosti bylo z hlediska zásahu do jeho soukromého a rodinného života nepřiměřené, a případně označil Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

i důkazy na podporu těchto tvrzení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2018, č. j. 3 Azs 133/2017-27).

43. Správní orgán I. stupně přitom zjistil, že žádný z příbuzných žalobce nemá na území České republiky povolen pobyt. Ostatně, dle obsahu podané žádosti žalobce nemá manželku ani děti a jeho rodiče již dříve zemřeli na Ukrajině. U žalobce zároveň nevyplynuly ani žádné majetkové vazby na Českou republiku (vyjma samotného zaměstnání), přičemž jeho zdravotní stav je s ohledem na poměrně fyzicky náročnou (dle tvrzení žalobce i vykonávanou) práci dělníka v oblasti výstavby budov bezpochyby dobrý. Správní orgán I. stupně tedy uzavřel, že důsledkem daného rozhodnutí bude toliko ztráta případného výdělků žalobce na území České republiky. V tomto ohledu pak žalovaný ve svém rozhodnutí doplnil, že žalobci není učiněným rozhodnutím zakazován další pobyt zde a není vyloučeno, že v budoucnu zaměstnaneckou kartu pro výkon práce v České republice může získat. Žalobce je zároveň dle správního orgánu I. stupně v produktivním věku, a neměl by pro něj být problém získat zaměstnání i v zemi původu, ke které jistě neztratil vazby, neboť zde prožil značnou část svého života (pozn. soudu - v Cizineckém informačním systému je k žalobci narozenému v roce 1960 uveden první záznam o pobytu na území České republiky z roku 2004). Žalobce přitom své blanketní odvolání ve věci, navzdory výzvě k odstranění vad, nijak nedoplnil, nenamítal tedy ani nesprávnost uvedeného závěru. Žalovaný se tak následně ztotožnil s posouzením věci, jak učinil správní orgán I. stupně. Správní orgány tedy na základě tvrzení žalobce a informací plynoucích z Cizineckého informačního systému neshledaly, že by rozhodnutí bylo ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců nepřiměřené. S tímto hodnocením se pak ztotožňuje i zdejší soud, přičemž jej shledal zcela dostačujícím. Samotná délka pobytu žalobce na území tedy za daných okolností nemůže převážet nad důvody vedoucími k zamítnutí jeho žádosti, tak jak už bylo dříve popsáno. Pro úplnost je v tomto kontextu možné upozornit i na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. 4. 2021, č. j. 15 A 174/2018-46, v němž bylo uvedeno, že *„dle soudu ochrana práva na soukromý a rodinný život zakotvená v článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nezahrnuje právo na určení země, ve které bude cizinec vykonávat zaměstnání, aby živil rodinu usídlenou v zemi jeho původu.“*
44. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti tak soud uzavírá, že neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud tedy žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
45. O náhradě nákladů řízení pak soud rozhodl výrokem II. rozsudku ve smyslu § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 11. srpna 2021

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.